

Arrest

nr. 312 298 van 2 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. COPINSCHI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uit uw verklaringen blijkt dat u een etnische Fars bent afkomstig uit Teheran, Iran en u de Iraanse nationaliteit heeft.

U was gehuwd met N. K. (...). Reeds voor jullie huwelijk had hij zich bekeerd tot het christendom en tijdens jullie huwelijk bleef hij dit verder praktiseren. Jullie kregen samen een zoon M. (...).

Op x/x/1391 (Iraanse kalender, komt overeen met x/x/2012) werd u tijdens een feest opgebeld door N. (...). Hij was naar een sessie van zijn gemeenschap gegaan, maar hij vertelde u aan de telefoon dat de autoriteiten hier waren binnengevallen en dat hij ontsnapt was. Hij zei u even te wachten om naar huis te keren en voorzichtig te zijn wanneer u naar huis keerde. Hij zei u ook dat hij zijn gsm zou uitzetten. Wanneer u die avond terugkeerde naar uw woning vond uw zoon N. (...) terug die door middel van geweld om het leven was gekomen. U vermoedt dat het Iraanse regime hiervoor verantwoordelijk was. De politie kwam

tussenbeide waarbij u ondervraagd werd over N. (...) zijn contacten en activiteiten. Het jaar hierop werd u vaak lastiggevallen door de politie die u verder bleef ondervragen over N. (...). Hierna stopte dit.

In 1392 (2013/2014) leerde u uw huidige echtgenoot, Me. L. (...), kennen. Jullie gingen een tijdelijk huwelijk voor dertig jaar aan. Omdat uw zoon sinds de dood van zijn vader problemen kende en therapie niet leek te helpen, dacht u dat Jezus uw zoon misschien kon helpen. U contacteerde een man uit de gemeenschap van N. (...), broeder R. (...). U woonde eind 1394 (najaar 2015/begin 2016) en begin 1395 (voorjaar 2016) vervolgens twee gebedsdiensten bij, één met Me. (...) en één zonder Me. (...). Na de laatste keer kreeg u documenten mee die u moest invullen om te peilen naar uw kennis over Jezus en om u beter te leren kennen.

Op 30/3/1395 (19/6/2016) ging u met Me. (...) wandelen in Darakeh. Op de terugweg werden jullie aangesproken door agenten van de zedenpolitie die jullie documenten vroegen om jullie relatie aan te tonen. Jullie hadden deze niet bij. Er werd u gezegd dat uw mantel te kort was en u alleen met hen moest meegaan. Me. (...) kwam tussen waarop een gevecht ontstond. U werd ook geslagen. Jullie werden beiden in hun auto gezet. Uw handtas werd leeggemaakt waardoor zij de vragenlijst vonden die u tijdens de tweede gebedssessie had gekregen en waar uw naam op stond. U werd hierover ondervraagd, waarna zij de wagen stopten. U werd door één van de agenten verkracht waarna jullie op een plek uit de wagen werden gegooid en er gezegd werd dat jullie niets fout mochten doen.

De volgende dag werd u door die agenten opgebeld met de boodschap dat u naar een adres diende te gaan. U weigerde. U werd nog verschillende keren door hen opgebeld, maar u nam niet meer op. De volgende dag werd u opnieuw gebeld waarbij zij zeiden dat als u niet zou meewerken, zij een video hadden van het seksuele misbruik. U ondernam vervolgens een zelfmoordpoging, maar u werd wakker in het ziekenhuis. Wanneer jullie de volgende dag naar huis gingen, zei de buur dat de avond ervoor de zedenpolitie was langsgesproken en u zocht. De volgende verliet u samen met de kinderen – uw zoon en de dochter van Me. (...) - legaal Iran en ging u naar een vriend van Me. (...) in Ankara, Turkije. Na uw vertrek kwam uw broer Ma. (...) achter het bestaan van de video. U registreerde zich bij de UNHCR in Turkije en vijf weken later kwam Me. (...), die intussen ondergedoken was, met de hulp van een smokkelaar naar Turkije. Jullie verkregen in Turkije een statuut van de UNHCR.

Doordat M. (...) contact had met zijn paternale grootvader, kwam uw broer erachter in welke stad u verbleef. De UNHCR verplaatste jullie naar de stad Sparta. U hoorde via uw zus wanneer Ma. (...) naar Turkije kwam, waarna jullie een tijdje binnenbleven. Uw oom pleegde nadat hij hoorde van de video zelfmoord, waardoor zijn zoons u beschuldigen van moord. In 2022 werden veel Iraniërs, ook diegene met een statuut, door Turkije naar Iran gedeporteerd. Jullie besloten Turkije te verlaten. U werd van uw gezin gescheiden in de boot van Turkije naar Italië. U verbleef een week in een opvangcentrum in Italië waarna u met de smokkelaar verder reisde naar België omdat uw gezin hier zou zijn. Hier aangekomen kwam u er achter dat uw gezin zich nog steeds in Turkije bevond. Op 1 juni 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In België nam u na de dood van Masha Amini deel aan manifestaties en activiteiten tegen het Iraanse regime.

Ter staving van uw volgend verzoek legde u volgende originele documenten neer: uw paspoort; uw shenasnameh; uw cart-e-melli; het overlijdenscertificaat van N. (...) en een usb-stick met hierop video's van uw deelname aan manifestaties in België. U legde kopieën neer van volgende documenten: identiteitsdocumenten van uw tweede echtgenoot Me. (...), uw zoon, uw stiefdochter en uw ouders; uw huwelijksboekje betreffende uw huwelijk met Me. (...); de scheidingsakte van Me.'s (...) eerste huwelijk; vier foto's van verwondingen op uw gezicht; foto's van uw familieleden aan de graven van martelaren; twee van uw diploma's; een voogdijdocument; documenten betreffende de procedure en toekenning van het vluchtelingestatuuat bij UNHCR Turkije voor u, uw echtgenoot, uw zoon en uw stiefdochter; verschillende attesten van uw psycholoog, psychiater en centrumarts; verschillende foto's en screenshots van uw deelname aan manifestaties in België; een e-mail van uw advocaat, d.d. 5/1/2023 waarin zij verwijst naar de door UNHCR Turkije toegekende status; uw Belgisch rijbewijs. Na afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud legde uw advocaat per e-mail, d.d. 16/01/2024, nog foto's neer van uw deelname aan een manifestatie op 13/01/2024, alsook nieuwsberichten hierover van Bruzz en Le Soir.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verklaarde dat u in België elke twee weken naar de psycholoog gaat en elke drie weken of om de maand naar de psychiater omdat u niet kon slapen, veel stress heeft en een hoge hartslag heeft (CGVS I, p. 3). U diende ter ondersteuning van deze problemen een aantal attesten in van uw psycholoog d.d. 18/7/2022, 9/12/2022, 1/5/2023, 13/10/2023, uw psychiater d.d. 7/12/2022, 2/12/2022, 24/11/2023, en de centrumarts d.d. 5/12/2022, 6/10/2023, 14/11/2023, 5/1/2024. In de attesten van uw psycholoog wordt er verwezen naar de symptomen die u haar vertelde, met name piekeren, slaapproblemen, herbeleving van trauma, triestheid, geen eetlust, pijn over het lichaam, slecht voelen, donkere gedachten, sociale isolatie en angst, en wordt er gesteld dat u lijdt aan post-traumatische stress, verzwaard met een depressie van het reactionele type. Uit het attest van uw psychiater d.d. 7/12/2022 blijkt dat de symptomen die u zelf omschreven heeft een post-traumatisch stresssyndroom suggereren. Ook in haar rapport van 24/11/2023, stelt zij dat uw symptomen overeenstemmen met een post-traumatisch

stresssyndroom. Uit geen enkel door de door u neergelegde attesten blijkt evenwel hoe men tot deze vaststellingen is gekomen. Nergens in deze attesten wordt bovendien vermeld dat uw cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor u in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen en uw mentale problematiek is derhalve niet van aard om onderstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen in een ander daglicht te stellen. Uit niets blijkt dat deze problematiek u verhindert om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de reden(en) van uw verzoek om internationale bescherming. Uit de attesten van uw hulpverleners blijkt aldus niet dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om gehoord te worden door de Belgische asielinstanties of dat er omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden verhinderen. Dat u medicatie neemt voor uw mentale problemen staat geenszins ter discussie doch uit het attest van de centrumarts d.d. 5/1/2024 blijkt dat deze verre van een effect van vermindering heeft op uw cognitieve capaciteiten, uw geheugen of uw vermogen om zich coherent en correct uit te drukken. Desalniettemin werd u de vraag gesteld of er zaken waren waarbij er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening mee moest worden gehouden, waarbij u negatief antwoordde. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u wel dat u veel stress had en een hoge hartslag. Er werd u ook de mogelijkheid aangeboden om een pauze te vragen indien dit nodig was. U maakte hier geen gebruik van (CGVS I, p. 3; CGVS II, p. 2). U noch uw advocate of uw vertrouwenspersoon maakte opmerkingen aan het einde van het persoonlijk onderhoud over het verloop ervan of over eventuele ongemakken die u zou ondervonden hebben ten gevolge van uw mentale problemen. Ook nadien werden er geen opmerkingen overgemaakt. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Wat betreft het gegeven dat u op 16 november 2017 als vluchteling erkend werd door UNCHR Turkije – wat u staafde met documenten - en waarbij uw advocaat aanstipte dat dit fundamenteel is (CGVS II, p. 22) en zij in haar schrijven van 5 januari 2024 vraagt om contact op te nemen met UNHCR Turkije om de elementen die u bij UNHCR Turkije heeft ingeroepen te bevestigen, dient vooreerst te worden benadrukt dat de bepaling van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 afwijkt van de algemene regel van het onderzoek ten gronde van een verzoek om internationale bescherming en dat het facultatieve karakter van de toepassing ervan blijkt uit de formulering (“de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren”; “een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel”). Indien hij artikel 57/6, § 3, 1° van de wet van 15 december 1980 niet toepast (toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond ‘reële bescherming in een derde land’) en voor zover geen andere grond voor nietontvankelijkheid van het verzoek wordt toegepast, moet de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming onderzoeken in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de bovengenoemde wet. Deze artikelen vereisen echter een onderzoek met betrekking tot het land van herkomst van de verzoeker, d.w.z. het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of als het om een staatloze gaat, het land waar hij gewoonlijk verbleef. Hieruit vloeit voort dat de verzoeker om internationale bescherming van wie de hoedanigheid van vluchteling al werd erkend maar die aan de Belgische overheid vraagt, hem deze hoedanigheid opnieuw te erkennen en van wie de aanvraag niet onontvankelijk werd verklaard, zich aan een nieuw onderzoek onderwerpt. Bovendien betekent het feit dat u als vluchteling werd erkend door het UNHCR in Turkije, niet dat het CGVS u ipso facto en zonder ander individueel onderzoek moet erkennen. Dergelijke erkenning biedt zeker geen recht op een automatische overdracht van deze status in België, zelfs niet op een verblijfsrecht. Dergelijke erkenning leidt in ieder geval niet tot een overdracht of automatische erkenning van deze status. Uw verzoek dient dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van herkomst, in casu Iran. Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaarde dat u Iran verlaten had nadat u op 30/3/1395 (19/6/2016) door twee Iraanse agenten van de zedenpolitie seksueel misbruikt werd omdat u documenten bij had over het christendom en zij u met beelden van dit misbruik bedreigden (CGVS I, p. 12-15). Er dient hierbij vastgesteld te worden dat u deze gebeurtenissen situeerde in het verlengde van de bekering tot het christendom van uw eerste echtgenoot N. (...) die op 18/4/1391 (8/7/2012) vermoord werd (CGVS I, p. 11-15). Er kan aan deze gebeurtenissen echter geen enkel geloof gehecht worden. Vooreerst is het niet aannemelijk dat u ondanks het feit dat u verschillende jaren gehuwd was met N. (...) en u op de hoogte was van zijn bekering voor uw huwelijk, uw kennis over zijn bekering tot en beleving van het christendom zeer beperkt is. U verklaarde dat N. (...) zich bekeerde tot het christendom voordat u hem kende en dat hij dit deed nadat hij veel dromen had en een christelijke vriend had. U kon zich evenwel niet meer herinneren wat voor dromen dit waren, buiten dat hij veel dromen over Jezus had. En hoewel u stelde dat N. (...) misschien had uitgelegd hoe zijn bekering verliep, kon u zich ook dit niet meer goed herinneren. Wat u zich wel kon herinneren was dat zijn vriend A. (...) christen was en hem de blijde boodschap gaf. U wist evenwel niet hoe N. (...) en A. (...) bevriend waren noch wist u sinds wanneer A. (...) bekeerd was (CGVS II, p. 5-6). Daarnaast verklaarde u dat tijdens jullie huwelijk N. (...) zijn geloof verder praktiseerde, met name dat

hij sessies bijwoonde en de blijde boodschap verspreidde (CGVS II, p. 7). U stelde hierover dat hun religie zo was en zij de blijde boodschap moesten geven aan anderen (CGVS II, p. 8). U wist evenwel niet waar deze sessies plaatsvonden en waar en wanneer hij de blijde boodschap verspreidde noch kende u niemand die door N. (...) bekeerde werd (CGVS II, p. 8-9). Bovendien, hoewel N. (...) volgens u dan ook actief de blijde boodschap verspreidde, is het bevreemdend dat uit uw verklaringen blijkt dat N. (...) tegenover u erg terughoudend was. U verklaarde dat hij zei dat er geen verplichting was en dat wanneer u er klaar voor was hij het verlossingsgebed zou bidden. U wimpelde hem af met dat hij niet moest aandringen tot uw situatie oké was (CGVS II, p. 10). Het is hierbij des te opmerkelijker dat hoewel u verklaarde dat hij tegen u preekte, u zich evenwel niet kan herinneren wat hij precies zei tegen u in deze gesprekken (CGVS II, p. 10). Voorgaande vaststellingen plaatsen reeds ernstig voorbehoud bij uw verklaringen over het feit dat uw eerste echtgenoot zich bekeerd zou hebben tot het christendom.

Daarnaast maakte u, ofschoon niet betwist wordt dat uw eerste echtgenoot overleden is, niet aannemelijk dat N. (...) op 18/4/1391 (8/7/2012) vermoord werd (CGVS I, p. 11-12). Zo kunnen uw verklaringen omtrent de omstandigheden waarin deze moord zou hebben plaatsgevonden niet overtuigen. U verklaarde dat N. (...) de avond dat hij stierf naar een gebedssessie ging en hij u opbelde op het familiefeest waar u was waarbij hij u zei dat hij bij de bijeenkomst was aangevallen en hij ontsnapt was. Hij zei u ook dat hij zijn gsm zou uitzetten en dat als u terug naar huis wou gaan u voorzichtig moest zijn en u later moest terugkeren (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 11). Gezien deze verontrustende situatie die uw man u voorlegde, is het geenszins geloofwaardig dat u hem geen enkele vraag stelde tijdens dit gesprek (CGVS II, p. 12). Het komt eveneens bevreemdend over dat N. (...), gelet op de gevaarlijke situatie die ontstaan was, klaarblijkelijk toch het risico nam om naar huis te gaan. U legde voorts ook bevreemdende verklaringen af over wat u die avond verder deed. U stelde aanvankelijk dat u niets speciaals deed als u naar huis ging, om dit meteen te wijzigen en te stellen dat u wel rond u keek en u rende in de steeg van uw woning, maar u voegde hier meteen aan toe dat u daar niet zoveel om gaf (CGVS II, p. 13). Dit is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaringen dat men voorzichtig moest zijn omdat wanneer een persoon gevangen wordt genomen, er een vrees is dat de familieleden ook iets overkomt (CGVS II, p. 12). Het loutere feit dat jullie beiden het risico namen om naar huis te gaan doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de moord op uw man.

Daarnaast was u weinig helder over wat broeder R. (...), die samen met N. (...) sessies volgde, tegenover u verklaarde over die avond. U stelde dat hij niet zei dat de autoriteiten daar waren die avond, maar dat de sessie enkel werd aangegeven, zonder dat u evenwel kon verduidelijken wat hij daarmee bedoelde. U voegde hier aan toe dat u niet wist of er andere leden na die sessie problemen kregen, hoewel u het gevraagd had aan broeder R. (...) (CGVS II, p. 20). De vaststelling dat u geen specifieke informatie kon geven over wat er op de avond van het overlijden van uw man afgespeeld heeft, doet nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat u geen documenten neerlegde waaruit afgeleid kan worden dat N. (...) vermoord werd. Ter staving van het overlijden van N. (...) legde u weliswaar een overlijdenscertificaat neer, doch hieruit blijkt enkel dat hij door verstikking om het leven kwam, zoals u zelf ook aangaf. U stelde dat ze in Iran niet opschrijven of dit het gevolg van geweld is (CGVS II, p. 13). U legde geen andere documenten voor die uw bewering dat N. (...) met geweld om het leven kwam kunnen onderbouwen (CGVS II, p. 14). De vaststelling dat u de moord op uw eerste echtgenoot niet kan aantonen met documenten is bijzonder bevreemdend.

Bovenstaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat uw eerste echtgenoot N. (...) vermoord werd. Gezien u zijn bekering tot het christendom als oorzaak ziet voor de moord op N. (...) doet dit opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over zijn bekering.

Voorts maakt u ook allerminst aannemelijk dat u enkele jaren na de moord op N. (...) in contact kwam met broeder R. (...) en u hierna deelnam aan twee gebedssessies.

U verklaarde dat u iemand zocht van N. (...) zijn vroegere gemeenschap omdat u hulp zocht voor de mentale problemen voor uw zoon, u hopeloos was en een mirakel zocht (CGVS II, p. 17). Dat u op zoek ging naar iemand van zijn vroegere gemeenschap is, gelet op het feit dat u wist dat dit bijzonder risicovol was – uw eerste echtgenoot werd immers vermoord in een dergelijke context – een bijzonder bevreemdende werkwijze. Bovendien gaf u toe dat u zelf niet geloofde in het christendom noch mirakels (CGVS II, p. 17), waardoor uw zoektocht naar hulp in een christelijke context logischerwijs weinig steek houdt.

U verklaarde voorts dat u de gegevens van broeder R. (...) vond nadat u in het adresboekje van N. (...) gezocht had naar een telefoonnummer van iemand die N. (...) kende en deelnam aan die sessies. U had de naam van broeder R. (...) gehoord van N. (...) (CGVS II, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat u eerder had gezegd niemand te kennen in de sessies van N. (...), bleef u echter louter bij uw verklaring dat u N. (...) had horen zeggen dat R. (...) een sessie bijwoonde (CGVS II, p. 17). U stelde verder dat er in dat telefoonboek familieleden stonden en nog andere personen die u niet kende (CGVS II, p. 17). Dat u dan op goed geluk een persoon met deze naam contacteerde omdat N. (...) deze ooit vermeld had, is eveneens frappant.

Bij het feit dat u contact wist te leggen met broeder R. (...) kunnen voorts fundamentele vraagtekens geplaatst worden. U gaf immers aan dat u vermoedt dat de Iraanse autoriteiten N. (...) om het leven brachten. Toen u de moord op N. (...) ontdekte lagen er twee bijbels en wat papieren aan zijn voeten (CGVS

I, p. 11), dewelke volgens u verborgen lagen op een geheime plek waar niemand deze zou kunnen vinden (CGVS II, p. 7). Dat de Iraanse autoriteiten – zij die hem vermoord hebben - dergelijke documenten weten te vinden doch niet zijn adresboekje – waarin zowel de telefoonnummers van zijn familie als van zijn geloofsgenoten stonden – wisten te vinden, én dat ook de agenten die een onderzoek voerden naar de moord op N. (...) dit telefoonboekje niet gevonden of in beslag genomen zouden hebben is niet aannemelijk, temeer zij u in de periode na de moord op uw man meermaals ondervroegen over zijn connecties en over zijn geloofsgenoten. Het loutere feit dat u zijn adresboekje nog in uw bezit had is dan ook bijzonder opmerkelijk. Bovendien kan er ook nog aangestipt worden dat het weinig aannemelijk is dat broeder R. (...) na de ontdekking van de huiskerk die hij frequenteerde en die geleid had tot de moord op N. (...), zijn telefoonnummer niet gewijzigd zou hebben.

Daarnaast, hoewel broeder R. (...) u tijdens jullie eerste telefonische contact niet te woord wou staan omdat hij dacht dat u onder controle van de politie stond, konden u én Me. (...) vervolgens anderhalve of twee maanden later zonder enige vorm van controle of voorzorgsmaatregelen deelnemen aan een sessie waarbij zij jullie bovendien telefonisch het adres meedeelden van een woning waar de sessie zou plaatsvinden (CGVS II, p. 18). Deze gang van zaken is niet aannemelijk gezien huiskerken in Iran in het geheim werken en het voortdurend risico op bespieding door de autoriteiten lopen.

Tot slot dient er ook nog benadrukt te worden dat het, gezien het risico op vervolging dat bekeerlingen in Iran lopen, allerm minst aannemelijk is dat u van broeder R. (...) een vragenlijst zou meekrijgen om te peilen naar uw kennis van Jezus (CGVS II, p. 19). Dat u op deze papieren dan ook nog eens uw naam zou schrijven is in het licht van de Iraanse context en in het licht van uw beweringen over het gewelddadige optreden van de Iraanse autoriteiten indien christelijke activiteiten en/of samenkomsten ontdekt worden absoluut niet geloofwaardig.

Aan uw verklaringen over uw contact met broeder R. (...) en aan uw deelname aan twee gebedssessies kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen dat uw eerste echtgenoot N. (...) bekeerd was tot het christendom en dat hij hierdoor (vermoedelijk door de Iraanse autoriteiten) vermoord werd.

Bovendien, gezien uit voorgaande blijkt dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw stelling dat u via broeder R. (...) in contact kwam te staan met een huiskerk en u via deze weg enkele papieren betreffende het christendom verkreeg, dient vastgesteld te worden dat u uw verklaringen over de verkrachting waarvan u het slachtoffer geworden zou zijn, evenmin aannemelijk maakte. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u ten gevolge van de ontdekking van deze papieren door twee agenten van de zedenpolitie verkracht werd (CGVS I, p. 13). Gezien het absoluut niet aannemelijk is dat u in het bezit was van dergelijke documenten, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de aanleiding tot deze verkrachting en de verkrachting op zich op fundamentele wijze op de helling te staan, temeer u ook in uw verklaringen over de nasleep van deze verkrachting de nadruk legt op het verband tussen de vondst van de documenten en deze kwalijke gebeurtenissen. Zo blijkt dat u nadien bedreigd werd door de agenten, die meer informatie wilden over de sessies en die met u wilden spreken over de papieren (CGVS I, p. 14). Ook in uw gesprekken met Me. (...) werd de oorzaak van de verkrachting bij de aangetroffen documenten gelegd (CGVS I, p. 14). Er kan aangaande deze gebeurtenissen nog opgemerkt worden dat u geen enkel (begin van) bewijs voorlegde. Zo ondersteunde u uw suïcidepoging niet met documenten, ofschoon u wel opgenomen werd in het ziekenhuis (CGVS I, p. 14). Uit niets blijkt overigens dat de ramen van de winkel van Me. (...) in de nasleep hiervan vernield werden (CGVS I, p. 15) en u verklaarde dat Me. (...) ten aanzien van UNHCR Turkije weliswaar de video van de verkrachting liet zien doch deze na afloop van zijn asielpprocedure vernietigde. De foto's die u nam daags na de door u beweerde verkrachting kunnen deze gebeurtenis geenszins aantonen. Immers, uit niets blijkt waar, wanneer en in welke omstandigheden u deze verwondingen opgelopen zou hebben.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw verklaringen dat u Iran verlaten heeft – hetgeen u overigens, ondanks het gegeven dat u klaarblijkelijk in de negatieve aandacht stond van de Iraanse autoriteiten, op een legale wijze deed – omwille van de verkrachting door enkele agenten geen geloof gehecht worden.

Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan het bestaan van een video van de door u beweerde verkrachting en aldus ook niet aan uw stelling dat u in de negatieve aandacht staat van uw familie omdat deze video hen onder ogen is gekomen en u hun eer geschonden zou hebben (CGVS I, p. 15).

Betreffende uw persoonlijke religieuze overtuiging kan er voorts gewezen worden op volgende vaststellingen. Hoewel u bij de DVZ verklaarde dat u protestant bent (Verklaring DVZ, vraag 9), verklaarde u op het CGVS daarentegen dat u in Iran zoekende was en u wachtte tot er goede dingen zouden gebeuren voor uw zoon, en u nu in België geen religie heeft, maar u van Jezus houdt (CGVS II, p. 19, 21). Gezien er aan bekering van uw voormalige echtgenoot N. (...) en uw eigen geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt dit eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende de jaren die u in Turkije bleef u zich niet informeerde over het christendom noch beleefde u dit op een actieve manier. Dat u dit niet deed omdat dit een moslimland is (CGVS II, p. 22), kan hier niet overtuigen. Immers uit informatie beschikbaar op het CGVS en toegevoegd

aan het administratieve dossier blijkt dat volgens de Turkse grondwet Turkije een seculier land is met vrijheid van religie. Ook al hangt de meerderheid van de Turkse bevolking de islam aan, blijkt uit diezelfde info dat er daarentegen verschillende christelijke stromingen aanwezig zijn in Turkije.

U verklaarde verder dat u in België soms naar een Franstalige kerk gaat omdat u dit een kalm gevoel geeft en u graag zou leren over andere religies. U post voorts op uw facebookpagina christelijke beelden omdat u van kruisen en Jezus houdt. U voegde hier evenwel aan toe dat uw onderzoek over het christendom nog niet gedaan is en u voorts ook meer zou willen te weten komen over het jodendom (CGVS II, p. 21).

Ofschoon niet betwist wordt dat u in België aldus een aantal christelijke activiteiten ontwikkelde is er gelet op bovenstaande vaststellingen geenszins sprake van een oprechte christelijke geloofsovertuiging. Evenmin blijkt hieruit dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren.

Wat betreft uw deelname in België aan een aantal manifestaties en activiteiten van de Iraanse oppositie dient gewezen te worden op volgende vaststellingen.

Dat u deelgenomen heeft aan een aantal manifestaties wordt op zich niet betwist. Dit blijkt immers uit het door u voorgelegde beeldmateriaal in dit verband. Uw engagement blijkt echter zeer beperkt te zijn, sinds begin 2023 nam u immers slechts deel aan een klein aantal manifestaties. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud d.d. 27 november 2023 gaf u aan te hebben deelgenomen aan een aantal demonstraties in België in 2022, waaronder een voor de Iraanse ambassade in Brussel samen met, zo vermoedt u althans, Koerdische mensen en enkele andere in het centrum van Brussel of in de nabijheid van de Europese instellingen, en een manifestatie in 2023. U nam hieraan deel als gewone deelnemer, maar verspreidde het nieuws over de manifestaties wel onder mensen van het centrum of vrienden van vrienden (CGVS I, p. 9-10), hetgeen evenwel nergens uit blijkt. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u sinds uw eerste persoonlijk onderhoud zes weken eerder nog aan twee andere manifestaties te hebben deelgenomen, verklaarde u online actief te zijn via Skype en Telegram en stelde u ook aansluiting gevonden te hebben bij een groep die women, life, freedom steunt (CGVS II, p. 2-4). Na afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud voegde uw advocaat per e-mail toe dat u ook had deelgenomen aan een manifestatie aan het Centraal Station in Brussel op 13 januari 2024 tegen de executies in Iran (CGVS II, p. 4 en 20; zie mail advocaat d.d. 16/01/2024). De vaststelling dat u sinds uw aankomst in juni 2022 tot aan uw eerste persoonlijk onderhoud in november 2023 slechts deelnam aan enkele manifestaties doch nadien, in een tijdspanne van een zevental weken, plots deelnam aan drie bijkomende manifestaties, aansluiting vond tot een oppositiebeweging en ook online activiteiten ontwikkelde doet vragen rijzen bij de oprechtheid van uw engagement.

Hoe dan ook, nergens uit uw verklaringen of uit de door u voorgelegde documenten blijkt voorts dat uw rol tijdens deze manifestaties deze van gewone aanwezige of deelnemer oversteeg. Enkel bij de laatste manifestatie zou u geholpen bij het in goede banen leiden van de manifestatie, zonder hierbij evenwel een leidende rol te hebben. Uit de door u neergelegde foto's en beelden en deze op uw facebookaccount, waarop u slechts bevriend bent met een honderdtal personen, blijkt voorts evenmin dat u een prominente rol zou hebben gehad tijdens de manifestaties en/of het woord zou hebben genomen, waardoor u een verhoogde zichtbaarheid zou hebben gehad. Wat betreft het feit dat u verscheen op Iran International of in Le Soir en Bruzz (CGVS II, p. 4 en 20; zie mail advocaat d.d. 16/01/2024), dient opgemerkt te worden dat u hier zonder naam of zonder hier iets te zeggen op verscheen. U toont dan ook geenszins in concreto aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte (kunnen) zijn van uw deelnames aan deze betogingen of activiteiten in België, temeer uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit, noch deze van uw familieleden, noch dat u gehuwd bent, noch dat uw huidige echtgenoot scheidde van zijn eerste echtgenote, noch uw scholing worden hier betwist. Er wordt evenmin betwist dat u na het overlijden van uw echtgenoot de voogdij over jullie zoon bekwam. Uit de foto's van enkele personen, over wie u stelt dat het uw familieleden zijn, aan graven van martelaren kan niets afgeleid worden. Hieruit blijkt immers niet wie erop afgebeeld staat, laat staan waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen zijn. Het feit dat u kampt met psychische problemen, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten van uw centrumarts, uw psycholoog en uw psychiater, wordt op zich niet betwist. Niettemin, aangezien u uw psychische problemen verbindt met de problemen van uw vluchtaanleiding uit Iran en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat deze psychische problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft het feit dat de oorzaak van uw trauma deels wordt beschreven in de door u neergelegde attesten, dient nog te worden opgemerkt dat medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Er kan in dit verband nog worden toegevoegd dat een arts

geen geloofwaardigheidsonderzoek doet en niet de expertise bezit van de asielinstanties. Dergelijke attesten geven bijgevolg geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 10, 18 en 24 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 48/8, 57/5^{quater} en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *"de beginselen vervat in het Arrest Singh van het EVRM"*, van *"het beginsel dat verzoekster om internationale bescherming het voordeel van de twijfel moet krijgen"*, en van *"de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald, van de beginselen van goede trouw, voorzichtigheid en zorgvuldige voorbereiding van administratieve besluiten"*. Verder maakt zij nog gewag van *"(v)erzuim van het CGVS om informatie in te winnen bij de UNHCR (...) en om deel te nemen aan de vaststelling van de feiten waarop verzoekster zich ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming beroept"* en *"(n)iet-inaanmerkingneming van verzoeksters bijzondere procedurele behoeften"*. Ten slotte stelt zij dat er sprake is van een *"(k)ennelijk onjuiste beoordeling"*.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 15, b) van voormelde richtlijn 2011/95/EU en de artikelen 10, 18 en 24 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad bemerkt dat de richtlijn 2011/95/EU een herziening is van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU inhoudelijk overeenstemt met artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG. Het artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG werd bij de wet van 15 september 2006 omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84-87). Derhalve beschikt artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU evenmin over directe werking, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, daar de inhoud van het artikel reeds werd omgezet in de Vreemdelingenwet.

Inzake de opgeworpen schending van de artikelen 10, 18 en 24 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Memorie van Toelichting, Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 15).

De schending van voormelde artikelen van de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4.1. Vooreerst wijst verzoekende partij op haar mentale problematiek zoals deze blijkt uit de door haar bijgebrachte psychologische en psychiatrische attesten. Zij betoogt dat, gelet op de inhoud van de verschillende attesten die zij bijbracht, de commissaris-generaal toepassing diende te maken van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens lijkt zij te stellen dat haar mentale problematiek haar wel degelijk verhindert om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de reden(en) van haar verzoek om internationale bescherming. Hierbij duidt zij in het bijzonder op het gegeven dat bij haar een depressie werd vastgesteld en dat uit informatie die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt blijkt dat depressie leidt tot onder meer cognitief disfunctioneren en geheugenproblemen (zie bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift). Zij betoogt dat gelet op de ernst van haar psychische toestand de genomen steunmaatregelen geenszins afdoende waren.

2.2.4.2. Wat betreft vooreerst het betoog van verzoekende partij dat, gelet op de inhoud van de door verzoekende partij neergelegde attesten, de commissaris-generaal toepassing diende te maken van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid voorziet voor de commissaris-generaal om, indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek, aan de verzoeker om internationale bescherming te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt. Dit betreft een mogelijkheid en in hoofde van de commissaris-generaal bestaat geenszins een wettelijke verplichting om dergelijk medisch onderzoek te gelasten. Indien de commissaris-generaal bovendien geen dergelijk medisch onderzoek gelast, kan verzoekende partij overeenkomstig artikel 48/8, § 2 van de Vreemdelingenwet op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek regelen en hiervan een medisch getuigschrift voorleggen aan de commissaris-generaal. *In casu* legde verzoekende partij op eigen initiatief verschillende psychologische en medische attesten in de zin van artikel 48/8, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet neer en vond er derhalve wel degelijk een medisch onderzoek plaats. Overeenkomstig artikel 48/8, § 4 van de Vreemdelingenwet worden dergelijke attesten door de commissaris-generaal beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming. Zij het volledigheidshalve nog opgemerkt dat in artikel 48/8, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaald wordt dat het feit dat geen dergelijk medisch onderzoek heeft plaatsgevonden de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder is de Raad van oordeel dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoekende partij vastgestelde bijzondere procedurele noden, ten gevolge van haar mentale problematiek, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verwerende partij motiveert dienaangaande als volgt: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verklaarde dat u in België elke twee weken naar de psycholoog gaat en elke drie weken of om de maand naar de psychiater omdat u niet kon slapen, veel stress heeft en een hoge hartslag heeft (CGVS I, p. 3). U diende ter ondersteuning van deze problemen een aantal attesten in van uw psycholoog d.d. 18/7/2022, 9/12/2022, 1/5/2023, 13/10/2023, uw psychiater d.d. 7/12/2022, 2/12/2022, 24/11/2023, en de centrumarts d.d.*

5/12/2022, 6/10/2023, 14/11/2023, 5/1/2024. In de attestaten van uw psycholoog wordt er verwezen naar de symptomen die u haar vertelde, met name piekeren, slaapproblemen, herbeleving van trauma, triestheid, geen eetlust, pijn over het lichaam, slecht voelen, donkere gedachten, sociale isolatie en angst, en wordt er gesteld dat u lijdt aan post-traumatische stress, verzaagd met een depressie van het reactionele type. Uit het attest van uw psychiater d.d. 7/12/2022 blijkt dat de symptomen die u zelf omschreven heeft een post-traumatisch stresssyndroom suggereren. Ook in haar rapport van 24/11/2023, stelt zij dat uw symptomen overeenstemmen met een post-traumatisch stresssyndroom. Uit geen enkel door de door u neergelegde attestaten blijkt evenwel hoe men tot deze vaststellingen is gekomen. Nergens in deze attestaten wordt bovendien vermeld dat uw cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor u in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen en uw mentale problematiek is derhalve niet van aard om onderstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnen in een ander daglicht te stellen. Uit niets blijkt dat deze problematiek u verhindert om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de reden(en) van uw verzoek om internationale bescherming. Uit de attestaten van uw hulpverleners blijkt aldus niet dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om gehoord te worden door de Belgische asielinstanties of dat er omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden verhinderen. Dat u medicatie neemt voor uw mentale problemen staat geenszins ter discussie doch uit het attest van de centrumarts d.d. 5/1/2024 blijkt dat deze verre van een effect van vermindering heeft op uw cognitieve capaciteiten, uw geheugen of uw vermogen om zich coherent en correct uit te drukken. Desalniettemin werd u de vraag gesteld of er zaken waren waarbij er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening mee moest worden gehouden, waarbij u negatief antwoordde. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u wel dat u veel stress had en een hoge hartslag. Er werd u ook de mogelijkheid aangeboden om een pauze te vragen indien dit nodig was. U maakte hier geen gebruik van (CGVS I, p. 3; CGVS II, p. 2). U noch uw advocate of uw vertrouwenspersoon maakte opmerkingen aan het einde van het persoonlijk onderhoud over het verloop ervan of over eventuele ongemakken die u zou ondervonden hebben ten gevolge van uw mentale problemen. Ook nadien werden er geen opmerkingen overgemaakt. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat zij ten gevolge van haar mentale problematiek en/of de medicatie die zij neemt niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen en om haar asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Verzoekende partij laat immers geheel na te concretiseren op welke wijze de aan haar verleende steunmaatregelen niet zouden hebben volstaan. Evenmin geeft zij enige concrete duiding waar of op welke wijze haar mentale problematiek in haar hoofde van invloed zou zijn geweest op haar gezegden, laat staan dat zij aantoont dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

De informatie van algemene aard die verzoekende partij bijbrengt omtrent het verband tussen depressie en cognitieve problemen (zie bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift) is althans niet van aard aan te tonen dat verzoekende partij ten gevolge van haar psychische problemen kampt met dermate ernstige cognitieve problemen dat zij hierdoor niet in staat is om op een volwaardige wijze aan onderhavige procedure deel te nemen en/of om haar asielmotieven op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te menen in haar verzoekschrift, volstaat het loutere gegeven dat in de door haar aangebrachte attestaten gewag wordt gemaakt van een depressie en symptomen van PTSS in haar hoofde niet om aan te tonen dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen.

De Raad benadrukt nog dat uit de notities van haar persoonlijke onderhouden blijkt dat deze onderhouden op normale wijze geschieden en er geen ernstige problemen waren. Tevens blijkt dat verzoekende partij in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop concrete antwoorden kon formuleren. Er blijkt dan ook uit niets dat zij niet in staat zou zijn geweest om haar asielmotieven op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Ten slotte is ook de verwijzing van verzoekende partij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig, aangezien dit arrest een individueel geval betreft en geen bindende precedentwaarde heeft.

2.2.5. Wat betreft verder de bemerking van verzoekende partij dat zij *“(b)ij het begin van haar eerste verhoor door het CGVS (...) bevestigd (heeft) dat zij een kopie van de aantekeningen van het verhoor wenste”* doch *“nooit de nota’s van haar tweede persoonlijk onderhoud van het CGVS heeft ontvangen en dus niet in staat was om haar eventuele opmerkingen mee te delen”*, wijst de Raad erop dat artikel 57/5^{quater}, § 2 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen.

Wanneer deze aanvraag de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud bereikt, betekent de Commissaris-generaal de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen.

De kopie van de notities wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 51/2.”

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeniswijze”*.

De Raad kan enkel vaststellen dat het administratief dossier een stuk bevat blijkens hetwelk het Commissariaat-generaal, na het ontvangen van een aanvraag voor een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op 8 januari 2024, op 16 januari 2024, en aldus voor het nemen van de bestreden beslissing op 27 februari 2024, een kopie van de notities van beide persoonlijke onderhouds (d.d. 27 november 2023 en d.d. 8 januari 2024) per aangetekend schrijven zou hebben verstuurd naar de door verzoekende partij gekozen woonplaats. Deze kopieën zouden als bijlage zijn gevoegd bij het aangetekend schrijven, doch uit de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid welke bijlagen daadwerkelijk werden gevoegd bij het aangetekend schrijven en of inderdaad een kopie van de notities van beide persoonlijke onderhouds naar de door verzoekende partij gekozen woonplaats werd verstuurd. Wat er ook van zij, de Raad merkt op dat noch uit de lezing van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet, noch uit enige andere bepaling blijkt dat het niet (tijdig) betekenen van de kopie van het gehoorverslag, op enige wijze wordt gesanctioneerd. Het niet naleven door verwerende partij van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet, houdt enkel in dat het wettelijk vermoeden dat de verzoeker om internationale bescherming instemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud niet speelt. Het staat verzoekende partij vrij om eventuele opmerkingen over de inhoud van deze gehoorverslagen kenbaar te maken in het kader van onderhavig beroep in volle rechtsmacht. Evenwel dient te worden vastgesteld dat zij nergens in haar verzoekschrift enige concrete kritiek aanvoert inzake de notities van de persoonlijke onderhouds. Verzoekende partij toont derhalve niet *in concreto* aan welke nadelige gevolgen het niet aan haar betekenen van een kopie van de notities van haar tweede persoonlijk onderhoud voor haar zou hebben gehad of op welke wijze zulks van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing.

2.2.6. Vervolgens stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal inzake het gegeven dat verzoekende partij op 16 november 2017 als vluchteling erkend werd door UNHCR Turkije op goede gronden het volgende motiveert: *“Wat betreft het gegeven dat u op 16 november 2017 als vluchteling erkend werd door UNHCR Turkije – wat u staaft met documenten - en waarbij uw advocaat aanstipte dat dit fundamenteel is (CGVS II, p. 22) en zij in haar schrijven van 5 januari 2024 vraagt om contact op te nemen met UNHCR Turkije om de elementen die u bij UNHCR Turkije heeft ingeroepen te bevestigen, dient vooreerst te worden benadrukt dat de bepaling van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 afwijkt van de algemene regel van het onderzoek ten gronde van een verzoek om internationale bescherming en dat het facultatieve karakter van de toepassing ervan blijkt uit de formulering (“de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren”; “een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel”). Indien hij artikel 57/6, § 3, 1° van de wet van 15 december 1980 niet toepast (toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond ‘reële bescherming in een derde land’) en voor zover geen andere grond voor nietontvankelijkheid van het verzoek wordt toegepast, moet de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming onderzoeken in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de bovengenoemde wet. Deze artikelen vereisen echter een onderzoek met betrekking tot het land van herkomst van de verzoeker, d.w.z. het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of als het om een staatloze gaat, het land waar hij gewoonlijk verbleef. Hieruit vloeit voort dat de verzoeker om internationale bescherming van wie de hoedanigheid van vluchteling al werd erkend maar die aan de Belgische overheid vraagt, hem deze hoedanigheid opnieuw te erkennen en van wie de aanvraag niet onontvankelijk werd verklaard, zich aan een nieuw onderzoek onderwerpt.*

Bovendien betekent het feit dat u als vluchteling werd erkend door het UNHCR in Turkije, niet dat het CGVS u ipso facto en zonder ander individueel onderzoek moet erkennen. Dergelijke erkenning biedt zeker geen recht op een automatische overdracht van deze status in België, zelfs niet op een verblijfsrecht. Dergelijke

erkenning leidt in ieder geval niet tot een overdracht of automatische erkenning van deze status. Uw verzoek dient dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van herkomst, in casu Iran."

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen aangebracht die hierop een ander licht werpen.

2.2.7. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Bij terugkeer naar Iran vreest verzoekende partij geïnterviewd te zullen worden door de Iraanse autoriteiten. Zij verklaart Iran te hebben verlaten nadat zij op 30/3/1395 (19/6/2016) door twee Iraanse agenten van de zedenpolitie seksueel misbruikt werd omdat zij documenten bij zich had over het christendom en zij haar met beelden van dit misbruik bedreigden. Ook verwees zij naar de bekering van haar eerste echtgenoot N. die op 18/4/1391 (08/07/2012) vermoord werd (notities CGVS d.d. 27/11/2023, p. 11-16).

2.2.9. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaansluiting, en dit omdat:

- (i) haar zeer beperkte kennis over de bekering van haar eerste echtgenoot N. en diens beleving van het christendom, dit ondanks het feit dat zij verschillende jaren gehuwd was met N. en zij op de hoogte was van zijn bekering voor hun huwelijk, reeds een ernstig voorbehoud plaatst bij haar verklaringen over het feit dat haar eerste echtgenoot zich bekeerd zou hebben tot het christendom;
- (ii) zij niet aannemelijk maakt dat N. op 18/4/1391 (08/07/2012) vermoord werd, nu (a) haar verklaringen over de omstandigheden waarin deze moord zou hebben plaatsgevonden niet kunnen overtuigen, (b) zij weinig helder is over wat broeder R., die samen met N. sessies volgde, tegenover haar verklaarde over die avond en (c) zij geen documenten neerlegt waaruit afgeleid kan worden dat N. vermoord werd;
- (iii) zij allerm minst aannemelijk maakt dat zij enkele jaren na de moord op N. in contact kwam met broeder R. en zij hierna deelnam aan twee gebedssessies, nu (a) het bijzonder bevredigend is dat zij toen zij hulp zocht voor de mentale problemen van haar zoon op zoek ging naar iemand van de vroegere gemeenschap van haar eerste echtgenoot N., aangezien zij wist dat dit bijzonder risicovol was en bovendien toegaf dat zij zelf niet geloofde in het christendom noch mirakels waardoor haar zoektocht naar hulp in een christelijke context logischerwijs geen steek houdt, (b) het eveneens frappant is dat zij op goed geluk een persoon uit het N.'s adresboek contacteerde met de naam R. omdat haar eerste echtgenoot deze naam ooit vermeld had, (c) het niet plausibel is dat zij contact wist te leggen met broeder R. aan de hand van het adresboekje van N., nu het vooreerst bijzonder opmerkelijk is dat zij N.'s adresboekje nog in haar bezit had en het verder weinig aannemelijk is dat broeder R. na de ontdekking van de huiskerk die hij frequenteerde en die geleid had tot de moord op N. zijn telefoonnummer niet gewijzigd zou hebben, (d) het niet logisch is dat broeder R. haar tijdens hun eerste telefonisch contact niet te woord wou staan omdat hij dacht dat zij onder controle van de politie stond, maar zij én Me. vervolgens anderhalve maand of twee maanden later zonder enige vorm van controle of voorzorgsmaatregelen konden deelnemen aan een sessie waarbij zij hen bovendien telefonisch het adres meedeelden van een woning waar de sessie zou plaatsvinden, en (e) het gezien het risico op vervolging dat bekeerlingen in Iran lopen allerm minst aannemelijk is dat zij van broeder R. een vragenlijst zou meekrijgen om te peilen naar haar kennis van Jezus en dat zij op deze papieren dan ook nog eens haar naam zou schrijven;

(iv) ook haar verklaringen over de verkrachting waarvan zij het slachtoffer geworden zou zijn niet aannemelijk zijn nu (a) zij verklaart dat zij ten gevolge van de ontdekking van de papieren die zij kreeg van de huiskerk door twee agenten van de zedenpolitie verkracht werd, terwijl uit het voorgaande reeds is gebleken dat geen geloof gehecht kan worden aan haar stelling dat zij via broeder R. in contact kwam te staan met een huiskerk en zij via deze weg enkele papieren betreffende het christendom in haar bezit kreeg en (b) zij van deze verkrachting en haar suïcidepoging geen enkel (begin van) bewijs voorlegde; en,
(v) er bijgevolg ook geen enkel geloof gehecht kan worden aan het bestaan van een video van de door haar beweerde verkrachting en aldus ook niet aan haar stelling dat zij in de negatieve aandacht staat van haar familie omdat deze video hen onder ogen is gekomen en zij hun eer geschonden zou hebben.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Daar waar verzoekende partij van mening lijkt te zijn dat de commissaris-generaal zich bij UNHCR Turkije had moeten informeren over de elementen waarop verzoekende partij zich steunde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aldaar alsook over de stukken die zij er indiende, kan zij niet worden bijgetreden. De Raad herhaalt dat een verzoeker om internationale bescherming van wie de hoedanigheid van vluchteling al werd erkend maar die aan de Belgische overheid vraagt hem deze hoedanigheid opnieuw te erkennen en van wie de aanvraag niet onontvankelijk werd verklaard, zich aan een nieuw onderzoek onderwerpt. De Raad wijst er hierbij op dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om hierbij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige, in een poging bovenvermelde bevindingen van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingsen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Vooreerst betreft het louter gegeven dat haar eerste echtgenoot N. zich reeds bekeerde voordat zij huwden geenszins een afdoende vergoelijking voor de uiterst beperkte kennis in hoofde van verzoekende partij over deze bekering. Aangezien verzoekende partij verschillende jaren gehuwd was met N. en zij op de hoogte was van zijn bekering, is het geenszins kennelijk onredelijk om van haar te verwachten dat zij zou weten hoe de bekering van haar eerste echtgenoot was verlopen, zij meer zou kunnen vertellen over A., een christen waarmee N. bevriend was en via wie N. in contact zou zijn gekomen met het christendom en dat zij doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over de wijze waarop N. zijn geloof tijdens hun huwelijk verder praktiseerde. De vaststelling dat zij desbetreffend evenwel in gebreke blijft, plaatst dan ook wel degelijk een sterk voorbehoud bij de door haar beweerde bekering van haar eerste echtgenoot.

Haar bemerkingen dat in de overlijdensakte van haar eerste echtgenoot N. staat dat hij door verstikking is overleden, dat zij reeds uitlegde dat *"in Iran geen enkel document wordt opgesteld en/of afgegeven wanneer een persoon is overleden als gevolg van een gewelddaad"* en dat *"het duidelijk (lijkt) dat een verstikkingsdood zelden het gevolg is van zelfmoord, maar eerder overeenkomt met een moord"*, doen voorts geenszins afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen documenten neerlegde waaruit afgeleid kan worden dat N. vermoord werd nu uit het overlijdenscertificaat enkel blijkt dat hij door verstikking om het leven kwam en zij geen andere documenten voorlegde die haar bewering dat N. met geweld om het leven kwam kunnen onderbouwen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te menen in voormeld verweer, benadrukt de Raad dat uit het louter gegeven dat haar man om het leven kwam door verstikking geenszins afgeleid kan worden dat hij vermoord werd, nu ook andere scenario's denkbaar zijn waarbij men door verstikking om het leven komt. De Raad acht het samen met verwerende partij uiterst bevreemdend dat verzoekende partij de moord op haar eerste echtgenoot N. niet kan aantonen met documenten.

Voorts stelt verzoekende partij dat in de bestreden beslissing ten onrechte geconcludeerd wordt dat haar verklaringen over de moord op haar eerste echtgenoot N. onaannemelijk zijn. Immers ziet zij niet in welke vragen zij nog aan haar eerste echtgenoot N. had moeten stellen tijdens hun telefoongesprek op de avond waarop hij stierf, kan verder van haar niet verwacht worden dat zij weet waarom N. terugkeerde naar hun woning nu zij zelf niet aanwezig was en is het verder ook logisch dat zij terugkeerde naar hun woning daar zij zich grote zorgen maakte over N.. De Raad oordeelt evenwel dat verzoekende partij met deze opmerkingen geen ander licht werpt op de vaststelling in de bestreden beslissing dat het bevreemdend is dat (i)

verzoekende partij geen enkele vraag stelde tijdens het telefoongesprek met N., (ii) N. toch het risico nam om naar huis te gaan en (iii) ook verzoekende partij het risico nam om naar huis te gaan en bovendien aanvankelijk stelde dat zij niets speciaals deed als zij naar huis ging om dit vervolgens meteen te wijzigen en te stellen dat zij wel rond haar keek en zij rende in de steeg van haar woning, om dan meteen hieraan toe te voegen dat zij daar niet zoveel om gaf. Immers dient er vooreerst op te worden gewezen dat gelet op de verontrustende situatie die N. haar voorlegde, wel degelijk in alle redelijkheid verwacht mag worden dat verzoekende partij meer vragen zou hebben gesteld aan N. teneinde meer duidelijkheid te krijgen over de situatie en zo ook haar eigen risico te kunnen inschatten. Dit geldt des te meer nu N. blijkens haar verklaringen haar enkel gezegd zou hebben dat hij zijn gsm zou uitzetten en dat als zij terug naar huis wou gaan, zij voorzichtig moest zijn en zij later moest terugkeren, doch verder niet de minste informatie gaf over hetgeen hij zelf van plan was en over hoe het nu verder moest. Het is wel degelijk zeer bevreemdend dat verzoekende partij hiernaar zelfs niet heeft gevraagd. Verder snijdt het ook allerminst hout dat N., nadat hij kon ontsnappen tijdens een inval door de Iraanse autoriteiten tijdens een gebedssessie, zou terugkeren naar zijn woning, temeer nu hij anderzijds aan verzoekende partij had aangegeven dat hij zijn gsm zou uitzetten en aldus duidelijk liet uitschijnen te vrezen dat de autoriteiten hem zochten. Gelet op de ernst van de situatie, mag tevens worden aangenomen dat ook verzoekende partij meer voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd en niet zonder meer zou terugkeren naar haar woning.

Verder kan verzoekende partij geenszins worden bijgetreden waar zij stelt dat haar verklaringen over wat broeder R., die samen met N. sessies volgde, tegenover haar verklaarde over die avond wel degelijk *“volkomen duidelijk en gedetailleerd”* zijn. Immers stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekende partij hierover uitermate vage verklaringen aflegt. Zij kon hierover louter aangeven dat R. niet zei dat de autoriteiten daar waren die avond, maar dat de sessie enkel werd aangegeven. Enige verdere verduidelijking kon zij hierover niet geven. Ook kon zij niet zeggen of er andere leden na die sessie problemen kregen, hoewel zij het gevraagd had aan broeder R. (notities CGVS d.d. 08/01/2024, p. 20). Dat zij niet meer informatie heeft over hetgeen die avond precies is gebeurd, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de door haar beweerde omstandigheden van het overlijden van haar eerste man.

Inzake de motivering dat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij enkele jaren na de moord op N. in contact kwam met broeder R. en zij hierna deelnam aan twee gebedssessies, komt verzoekende partij voorts niet verder dan louter te wijzen op haar wens om haar zoon te helpen met zijn psychische problemen, doch de Raad acht het samen met verwerende partij geenszins plausibel dat verzoekende partij binnen een christelijke context op zoek zou zijn gegaan naar deze hulp, nu zij immers op de hoogte was van de enorme risico's die hiermee verbonden waren daar haar eerste echtgenoot in dergelijke context vermoord werd en zij bovendien aangaf zelf niet te geloven in het christendom noch mirakels (notities CGVS d.d. 08/01/2024, p. 17). Waar verwerende partij het evenmin plausibel acht dat zij nog in het bezit zou zijn geweest van N.'s adresboekje, en zo in contact kon komen met broeder R., stelt verzoekende partij slechts dat aan haar geen vragen werden gesteld over *“de precieze verblijfplaats van het telefoonboek”*. De Raad meent evenwel dat in de bestreden beslissing in dit verband terecht wordt vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat noch de personen van de Iraanse autoriteiten die N. hadden vermoord noch de agenten die nadien een onderzoek voerden naar de moord het telefoonboekje hadden gevonden of in beslag hadden genomen, temeer nu deze laatsten in de periode na de moord op haar man verzoekende partij meermaals ondervroegen over de connecties en geloofsgenoten van N. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt voor te houden dat dit adresboekje dermate goed verstopt was dat het niet kon worden gevonden, laat zij evenwel na te preciseren waar dit adresboekje dan verstopt was en/of aan te tonen dat dit adresboekje onmogelijk gevonden had kunnen worden door de Iraanse autoriteiten. Zij werpt dan ook geenszins een ander licht op de terechte conclusie van verwerende partij dat het loutere feit dat verzoekende partij N.'s adresboekje nog in haar bezit had bijzonder opmerkelijk is. Ten slotte oppert verzoekende partij nog dat waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing motiveert dat de door haar omschreven gang van zaken niet aannemelijk is gezien huiskerken in Iran in het geheim werken en het voortdurend risico op bespieding door de autoriteiten lopen alsook gezien het risico op vervolging dat bekeerlingen in Iran lopen, dit een *“volledig subjectieve beoordeling”* is *“die door geen enkel objectief document wordt gestaafd”*. De Raad acht het evenwel niet ernstig dat verzoekende partij de commissaris-generaal verwijt het risico op vervolging dat bekeerlingen in Iran lopen en de risico's voor huiskerken in Iran niet te hebben gestaafd met objectieve informatie, nu verzoekende partij zelf naar deze risico's verwees doorheen haar verklaringen en aangaf dat haar eerste echtgenoot omwille van zijn bekering tot het christendom en deelname aan een huiskerk vermoord werd door de Iraanse autoriteiten. Ook beweert zij ongeveer vier jaar na de dood van haar eerste echtgenoot zelf ernstige problemen te hebben gekend toen de zedenpolitie bij een controle documenten ontdekte die zij had gekregen tijdens een gebedssessie. Het houdt dan ook allerminst steek dat zij thans de risico's voor bekeerlingen en huiskerken in Iran lijkt te betwisten en lijkt te beweren dat deze risico's niet zouden zijn aangetoond.

2.2.10. Verder stelt de Raad vast dat inzake de persoonlijke religieuze overtuiging van verzoekende partij in de bestreden beslissing dienstig het volgende wordt gemotiveerd: *“Betreffende uw persoonlijke religieuze overtuiging kan er voorts gewezen worden op volgende vaststellingen. Hoewel u bij de DVZ verklaarde dat u*

protestant bent (Verklaring DVZ, vraag 9), verklaarde u op het CGVS daarentegen dat u in Iran zoekende was en u wachtte tot er goede dingen zouden gebeuren voor uw zoon, en u nu in België geen religie heeft, maar u van Jezus houdt (CGVS II, p. 19, 21). Gezien er aan bekering van uw voormalige echtgenoot N. (...) en uw eigen geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt dit eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende de jaren die u in Turkije bleef u zich niet informeerde over het christendom noch beleefde u dit op een actieve manier. Dat u dit niet deed omdat dit een moslimland is (CGVS II, p. 22), kan hier niet overtuigen. Immers uit informatie beschikbaar op het CGVS en toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat volgens de Turkse grondwet Turkije een seculier land is met vrijheid van religie. Ook al hangt de meerderheid van de Turkse bevolking de islam aan, blijkt uit diezelfde info dat er daarentegen verschillende christelijke stromingen aanwezig zijn in Turkije.

U verklaarde verder dat u in België soms naar een Franstalige kerk gaat omdat u dit een kalm gevoel geeft en u graag zou leren over andere religies. U post voorts op uw facebookpagina christelijke beelden omdat u van kruisen en Jezus houdt. U voegde hier evenwel aan toe dat uw onderzoek over het christendom nog niet gedaan is en u voorts ook meer zou willen te weten komen over het jodendom (CGVS II, p. 21).

Ofschoon niet betwist wordt dat u in België aldus een aantal christelijke activiteiten ontwikkelde is er gelet op bovenstaande vaststellingen geenszins sprake van een oprechte christelijke geloofsovertuiging. Evenmin blijkt hieruit dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren.”

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift meent dat de hierboven geciteerde motivering van verwerende partij “*volstrekt irrelevant*” is nu zij nooit verklaarde dat zij zich tot het christendom heeft bekeerd, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf protestants te zijn en op het Commissariaat-generaal verklaarde geen religie te hebben doch liet uitschijnen enige interesse in het christendom te hebben. Derhalve is bovenvermelde motivering, waarin wordt vastgesteld dat in hoofde van verzoekende partij evenwel geen sprake is van een oprechte christelijke geloofsovertuiging en dat niet kan worden aangenomen dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen zal manifesteren, hetgeen ook verzoekende partij zelf lijkt te beaamen door te benadrukken dat zij zich niet tot het christendom bekeerde, wel degelijk pertinent en relevant.

2.2.11. Verder voert verzoekende partij nog aan wel degelijk bij terugkeer naar Iran een risico te lopen omwille van haar deelname aan manifestaties in België. Zij verwijst desbetreffend naar informatie uit de in de bestreden beslissing aangehaalde “*COI Focus*” betreffende “*Iran. Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*” van 10 mei 2023.

In navolging van de commissaris-generaal, onderstreept de Raad evenwel vooreerst dat het door verzoekende partij aangehaalde politiek engagement uiterst opportunistisch overkomt nu zij sinds haar aankomst in juni 2022 tot aan haar eerste persoonlijk onderhoud in november 2023 slechts deelnam aan enkele manifestaties doch nadien, in een tijdspanne van een zevental weken, plots deelnam aan drie bijkomende manifestaties, aansluiting vond tot een oppositiebeweging en ook online activiteiten ontwikkelde. Dit geldt bovendien des te meer nu nergens uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij sinds het plaatsvinden van haar tweede persoonlijk onderhoud nog heeft deelgenomen aan manifestaties en/of zich op een andere wijze politiek engageerde.

Verder wijst de Raad erop dat uit de “*COI Focus*” betreffende “*Iran. Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*” van 10 mei 2023 naar voren komt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden, *quod non in casu*, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de COI-Focus blijkt dat naar het thuisland terugkerende Iraniërs doorgaans geen problemen ondervinden, dat illegaal vertrek hooguit resulteert in een boete of een voorwaardelijke gevangenisstraf, dat geen berichtgeving wordt gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming uit Europa die na terugkeer problemen ondervonden hebben met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts evenmin melding maken van grote problemen desbetreffend en dat het eerder personen zijn met een verhoogd risicoprofiel die in de belangstelling staan van voormelde autoriteiten. Dat de Iraanse autoriteiten verzoekende partij louter omwille van haar overigens zeer beperkte politieke activiteiten in het buitenland als een bedreiging voor het Iraanse regime zullen beschouwen, kan evenmin worden aangenomen. Uit voormelde COI-Focus van 10 mei 2023 blijkt dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is en voorts de internetsurveillance sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid is opgevoerd, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten

thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. Overigens betreft het de invloed die een persoon heeft die bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime, waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgens niet belangrijk wordt geacht, en is de hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt (p. 21). Tevens blijkt uit de informatie dat de Iraanse autoriteiten bij het monitoren minder geïnteresseerd zijn in platformen als blogs en Facebook, omdat deze platformen minder gebruikt worden. De geraadpleegde bron acht het “*zeer, zeer, zeer onwaarschijnlijk*” dat een Facebookprofiel buiten Iran met 500 vrienden dat het regime bekritiseert, gemonitord zou worden door de Iraanse autoriteiten (p. 21-22). Wat betreft de deelname aan protesten in het buitenland, blijkt eveneens dat de Iraanse autoriteiten vooral hun aandacht richten op personen met een bepaald profiel (p. 36). Uit de voorliggende informatie komt dan ook duidelijk naar voren dat het personen zijn met een welbepaald profiel en een zekere invloed die bij een terugkeer naar Iran een groter risico lopen op problemen. Dat ook personen met een laag politiek profiel, die niet eerder onder de aandacht van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen, ernstige problemen riskeren bij een terugkeer naar Iran, kan uit deze informatie niet worden afgeleid.

In casu toont verzoekende partij geenszins concreet aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte (kunnen) zijn van haar deelnames aan manifestaties en/of haar activiteiten in België, laat staan dat zij zou aannemelijk maken dat de Iraanse autoriteiten haar bij terugkeer naar Iran een hoog politiek profiel zullen toemeten, haar als een bedreiging van het regime zullen beschouwen en haar omwille hiervan zullen viseren en vervolgen. Zoals reeds dienstig opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt immers uit niets dat verzoekende partij tijdens de manifestaties een prominente rol had en/of het woord zou hebben genomen, waardoor zij een verhoogde zichtbaarheid zou hebben gehad. Voorts verscheen zij weliswaar op *Iran International* en in *Le Soir* en *Bruzz*, doch zonder naam en zonder hier iets te zeggen.

Zij het er ten slotte nog op gewezen dat, gelet op het opportunistische karakter van haar politieke activiteiten, van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij eventuele kritische en/of gevoelige inhoud van haar sociale media verwijdt alvorens terug te keren naar Iran.

2.2.12. Tevens treedt de Raad verwerende partij bij waar deze inzake de overige door verzoekende partij neergelegde documenten het volgende motiveert: *“De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit, noch deze van uw familieleden, noch dat u gehuwd bent, noch dat uw huidige echtgenoot scheidde van zijn eerste echtgenote, noch uw scholing worden hier betwist. Er wordt evenmin betwist dat u na het overlijden van uw echtgenoot de voogdij over jullie zoon bekwam. Uit de foto’s van enkele personen, over wie u stelt dat het uw familieleden zijn, aan graven van martelaren kan niets afgeleid worden. Hieruit blijkt immers niet wie erop afgebeeld staat, laat staan waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto’s genomen zijn. Het feit dat u kampt met psychische problemen, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten van uw centrumarts, uw psycholoog en uw psychiater, wordt op zich niet betwist. Niettemin, aangezien u uw psychische problemen verbindt met de problemen van uw vluchtaanleiding uit Iran en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat deze psychische problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft het feit dat de oorzaak van uw trauma deels wordt beschreven in de door u neergelegde attesten, dient nog te worden opgemerkt dat medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Er kan in dit verband nog worden toegevoegd dat een arts geen geloofwaardigheidsonderzoek doet en niet de expertise bezit van de asielinstanties. Dergelijke attesten geven bijgevolg geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.”* Door verzoekende partij worden geen concrete elementen aangebracht die hierop een ander licht werpen. Waar verzoekende partij lijkt te stellen dat haar psychische problemen een verklaring kunnen vormen voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, onderstreept de Raad dat *supra* reeds omstandig wordt vastgesteld dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar psychische problemen van die aard zijn dat zij hierdoor niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen (zie punt 2.2.4.2.).

2.2.13. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.2.14. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of

ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 7 en 8), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal d.d. 27 november 2023 en 8 januari 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat alsook haar vertrouwenspersoon. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT